

[Haustrup Clemmensen.]

Hvis ikke produktionen kan forøges i kraft af en stigende produktivitet, hvis ikke vor konkurrencedygtighed både kan oprettholdes og helst forbedres, så kan vi lave nok så mange love i denne sal, så vil det alt sammen på længere sigt være utilstrækkeligt.

Der er derfor god grund til netop stadig også under denne debat at erkende erhvervenes og produktionens betydning for den samfundsøkonomiske balance. Der er heller ikke grund til at nægte, at det, netop hvis denne indstilling, at erhvervene skal have ordentlige konkurrenceforhold, virkelig skal trænge igennem, er nødvendigt fortsat at forsøge at holde omkostningsniveauet i Danmark i ave, således at omkostningerne ikke løber stærkere i Danmark end i de lande, vi skal konkurrere med. Vi må vel også have lov til at understrege, at investeringerne og investeringernes højde er af afgørende betydning for mulighederne for at forøge produktionen og produktiviteten, og her skal jo ingen sagligt benægte, at diskontoforhøjelsen naturligvis er en byrde.

Netop på denne baggrund må det konservative folkeparti lægge aldeles afgørende vægt på, at opsparingen forøges så stærkt, som det overhovedet er muligt, for også her er der den manglende balance i økonomien, i dansk økonomi specielt, mellem behovet, det stigende behov for midler til investering, og den for lille opsparing.

Vi lægger derfor vægt på, at man fra regeringens side, som det også fremgår af fremsættelsestalerne, der er holdt her i formiddags, vil lægge vægt på fortsat og gerne forstærket at fremme opsparingen. Som et led heri er foreslået et præmieobligationslån på 100 mill. kr., og det må jo være naturligt og rigtigt at fremsætte et sådant forslag, al den stund de hidtidige præmieobligationslån nu er udsolgt, men jeg tror, vi fra alle sider nok realistisk må erkende, at det helt store bidrag til en omgående forøgelse af den danske opsparing næppe er at søge ad denne vej — desværre kun.

Det må derfor være nødvendigt, således som det også fremgår af den fg. finansministers udtalelser, at tilstræbe en forlængelse af de gældende opsparingsfremmende ordninger, der ganske vist desværre ikke har vist sig lige så populære som de tidligere

gældende. Vi lægger derfor megen vægt på, at der inden for regeringen og i hele folkettinget sker en overvejelse af andre og mere effektive muligheder for at forøge den private opsparing, ikke mindst opsparingen i obligationer; det er ikke en interesse for nogle ganske få, det er simpelt hen en nødvendighed, først og fremmest af hensyn til beskæftigelsen.

Men når alt dette er sagt, må det vel også tilføjes, at ingen formentlig tror på, at man kan genskabe den balance, der er behov for i dansk økonomi, kun ad disse veje; der må derfor ske en dæmpning af forbrugsstigningen, og denne dæmpning bør efter vor opfattelse ske både for det offentlige og for det private forbrug. Det konservative folkeparti vil ikke på nogen måde være med til at lægge offentlige udgifter for had, men vi vil under alle omstændigheder lægge meget stærk vægt på — jeg siger det så indtrængende, som det er mig muligt — at den offentlige administration gøres langt mere rationel, langt mere effektiv og derved også gøres hurtigere og billigere.

Vi kender alle tilstrækkelig mange eksempler på, at man ikke på disse områder er kommet langt nok. Den ulykkelige kilde-skattehussag, som jeg ikke skal genoptage diskussionen om, var i hvert fald et tydeligt udtryk for, at der endnu mangler meget, inden offentlig administration kan siges at være tilstrækkelig effektiv, tilstrækkelig velorganiseret, og administrationsrådets senest afgivne beretning var jo heller ikke ligefrem en overoptimistisk redegørelse for vældig store opnåede resultater.

Vi erkender, at den kommunalreform og den byrdefordelingsreform, der netop står foran sin gennemførelse, vil være væsentlige bidrag til, at en sådan administrativ reform kan gennemføres, og vi appellerer fra vor side så stærkt, som det er os muligt, til regeringen om at sætte alle kræfter ind på, at denne administrative reform fremmes og udbygges og gennemføres så hurtigt, som det overhovedet er muligt.

Der er allerede udfoldet bestræbelser for at bringe statens udgiftsstigninger noget mere i takt med samfundets produktionsstigning, end det hidtil har været tilfældet. Disse bestræbelser må naturligvis fortsættes, men det er alligevel ikke nok. Hvis der ikke på indeværende tidspunkt gribes ind, er